

**SAM ONTDEKTE
DAT ER MET
HAAR ADOPTIE
IS GEFRAUDEERD**

*'Ik bleek op een heel andere
datum geboren te zijn'*

Na haar adoptie op tweeënhalf-jarige leeftijd kwam Sam (40, maar volgens de wet 41 jaar) in een onveilige gezinssituatie in Nederland terecht. Ze werd misbruikt door haar adoptievader en voelde bij haar adoptiemoeder weinig warmte. Ook kwam ze er achter dat er is gesjoemeld met haar adoptiepapieren. 'Ik was gewoon verkocht.'

TEKST RENÉE BROUWER

Sam: "Van mijn eerste twee levensjaren kan ik me weinig herinneren. Ik ben in 1981 geboren in Sri Lanka en werd in 1984 geadopteerd door mijn Nederlandse adoptieouders. Volgens hen had mijn biologische moeder mij afgestaan, omdat ze niet meer voor mij kon zorgen. Ook vertelden mijn adoptieouders dat ze eigenlijk een ander meisje uit Indonesië zouden adopteren. Ze hadden alles al voor haar klaar staan en opeens ging die adoptie niet meer door. Uiteindelijk kwamen ze bij mij uit. Voor mij voelde dat altijd alsof ik tweede keus was. En om eerlijk te zijn, heb ik mij thuis eigenlijk nooit echt op mijn gemak gevoeld. Voor de buitenwereld leken wij een leuk gezin, maar mijn adoptieouders hadden allesbehalve een gelukkig huwelijk. Twee van mijn drie oudere adoptiebroers (de biologische zoons van mijn adoptieouders) waren meervoudig gehandicapt en woonden niet thuis. Voor mijn adoptiemoeder betekende dat veel stress. Ze was altijd druk met dingen regelen en wilde overal de controle over houden. Mijn adoptievader was veel op de achtergrond, en er kwam sowieso niet veel uit hem. Echt gezellig was het thuis dus niet."

ENORME SCHAAMTE

"Ook op school voelde ik me niet thuis. Omdat ik alle kleding van mijn adoptiebroers kreeg en mijn adoptiemoeder mijn haar kort liet knippen, zag ik eruit als een jongetje. Daar werd ik erg mee gepest. Ondertussen werd ik vanaf mijn zesde misbruikt door mijn adoptievader. Dit ontwikkelde zich heel geleidelijk. Net als elk ander kind ging ik 's ochtends weleens bij mijn adoptieouders in bed liggen. Dan knuffelde ik met mijn adoptievader, maar als

mijn adoptiemoeder uit bed ging, werd het meer dan knuffelen. Voor mijn gevoel was dat normaal. Er werd verder ook niet over gesproken, dus ik dacht dat we op die manier lieten zien dat we van elkaar hielden. Toch begon ik me mijn rond mijn tiende wel af te vragen of het niet een beetje gek was. Daarom vroeg ik een keer aan een vriendinnetje van mijn nichtje of zij ook weleens tongzoende met haar vader. 'Ja, heel vaak', antwoordde zij. Bleek later dat zij ook werd misbruikt door haar adoptievader en adoptiebroer...

Pas toen ik als puber vriendjes kreeg, stopte het misbruik. Ik zoende natuurlijk met mijn vriendjes en opeens besefte ik dat wat ik met mijn adoptievader deed, niet normaal was. Ik schaamde me enorm en durfde het tegen niemand te vertellen, ik dacht dat het mijn schuld was. Ik was namelijk steeds bij hem en mijn adoptiemoeder in bed gaan liggen. Sindsdien ging ik daarom niet meer naar hun slaapkamer. En gelukkig zocht mijn adoptievader het ook niet op. Of mijn adoptiemoeder het ooit doorhad, weet ik niet. Ik vermoed van wel, want in bed zei ze een keer tegen mij dat ik 'vast weer ging vrijen' met mijn adoptievader. Ook reageerde ze helemaal niet geschokt toen het misbruik zeven jaar geleden uiteindelijk uitkwam. Het enige wat ze zei, was dat het niet waar was."

GROTE STRIJD

"In mijn puberteit had ik bovendien vaak ruzie met mijn adoptieouders. Ik voelde me door hen niet begrepen en had het gevoel dat ik niet mezelf kon zijn. Zo hield ik heel erg van gezelligheid en spelletjes doen, maar wilden mijn adoptieouders alleen maar puzzelen of het nieuws kijken. Vooral met mijn adoptiemoeder was alles een strijd. En als ik er tegenin ging, was mijn adoptievader het op een gegeven moment zat en gaf hij mij een stomp of een klap. Uiteindelijk werd ik op mijn zeventiende door mijn adoptieouders het huis uitgezet. Ik zocht hulp bij een vriendin en haar moeder nam mij op in hun gezin. Omdat ik me nog steeds erg schaamde, vertelde ik ze niks over het misbruik. In een poging om te bemiddelen, belde de moeder van mijn vriendin met mijn adoptiemoeder, maar zonder succes. Mijn adoptiemoeder schold haar de huid vol. De drie maanden daarna woonde ik bij mijn vriendin, totdat haar moeder een kamer voor me vond. Ik was nog net zeventien,

bijna achttien, en betaalde alles zelf met meerdere baantjes. Soms had ik geen geld voor eten, maar ik had in elk geval wel een dak boven mijn hoofd.

Al die jaren wilde ik graag mijn biologische familie ontmoeten. Ik had geen idee waar ze woonden en in 2006 ging ik voor een half jaar als vrijwilliger in een weeshuis in Sri Lanka werken. Omdat ik graag mijn biologische familie wilde ontmoeten, ging ik er al iets eerder heen met de moeder van mijn vriendin. Met de hulp van Siri, mijn Sri Lankaanse contact die ik online had leren kennen, vond ik mijn biologische familie meteen al in de eerste week. Dit dankzij een papiertje met een adres erop dat mijn biologische moeder aan mijn adoptie moeder had gegeven. Ik had het van haar gekregen toen ik jong was en sindsdien netjes bewaard. Helaas was mijn biologische moeder al overleden. Wel bleek er nog een oudere broer en een oma te zijn en als ik het wilde, kon ik ze ontmoeten.

In tegenstelling tot wat ik vaak op tv had gezien, was de kennismaking geen mooi *Spoorloos*-moment. Sterker nog: ik ontmoette mijn broer als eerste en hij was nogal sceptisch toen ik voor hem stond. Met grote ogen keek hij naar mij en ineens pakte hij mijn hand. Zoekend bekeek hij mijn vingers, totdat hij het litteken op de middelvinger van mijn linkerhand zag. 'Nangi', zei hij vervolgens, oftewel: 'zusje'. Via Siri begon hij toen te vertellen. Dat hij me vroeger vaak mee had genomen om bamboe te hakken en dat hij per ongeluk een keer in mijn vinger had gehakt. En dat ik later opeens was verdwenen en dat hij en mijn oma daar heel veel verdriet om hadden gehad. Daarna nam hij me mee naar mijn oma. Ze straalde van geluk toen ze mij zag en zei allemaal dingen die ik niet verstond. Op het moment dat ze mij omhelsde, wist ik: zij is echt mijn familie. Het voelde heel veel fijn, maar tegelijkertijd ook gek, want ik kende haar en mijn broer helemaal niet en ik had ook geen band met ze."

VERSCHILLENDE GEBORTEDETA

"Met hulp van Siri vertelde mijn oma dat mijn biologische moeder me op een dag ergens mee naartoe had genomen. Ik was pas tweeënhalve jaar en volgens mijn biologische moeder was ik ziek. Een paar dagen later kwam ze alleen terug. Natuurlijk vroeg mijn oma waar ik was, maar daar wilde ze niet op antwoorden. Maandenlang waren mijn oma en broer gebroken van mijn plotselinge verdwijning. Ze misten me ontzettend, maar wisten verder niet goed wat ze met de situatie aan moesten. Ze dachten dat ze mij nooit meer zouden zien.

Ook vertelde mijn oma dat ik op 17 december 1981 was geboren, dus niet op 4 juli 1981 zoals er in mijn paspoort stond. Toen ik mijn adoptiepapieren bekeek, zag ik bovendien nog een andere geboortedatum staan, 7 april 1981. Ik snapte er niks van. Waarom zoveel verschillende geboortedata? Later herinnerde ik me dat mijn adoptieouders weleens hun twijfels hadden uitgesproken over mijn geboortedatum. Maar waarom hadden ze het nooit uitgezocht? Waren ik en mijn identiteit niet belangrijk genoeg? Omdat ze ondanks alles toch mijn 'ouders' waren, had ik sinds mijn zeventiende op en af contact met mijn adoptieouders. Dat klinkt misschien raar, gezien het misbruik door mijn adoptievader, maar meestal is zo iets heel complex. Het is nooit helemaal zwart-wit, want ondanks alles hield ik wel van mijn adoptievader. Ik kon ook begrijpen waarom hij het had gedaan. Hij miste de intimiteit met mijn adoptie moeder en deed het uit een soort van liefde. Laat me duidelijk zijn: hij wist dondersgoed dat hij strafbaar was toen hij zijn tong in mijn mond stopte, maar ik denk niet dat hij mij opzettelijk kwaad deed. In ieder geval, mijn adoptieouders waren al uit elkaar toen ik tijdelijk in het weeshuis in Sri Lanka werkte en apart van elkaar zochten ze mij op. Dat mijn geboortedatum niet klopte, vonden ze niet verrassend. 'Zo ging dat vroeger gewoon met adoptie', was het enige wat ze erover

zeiden. Door dit te accepteren, droegen ze dus eigenlijk bij aan de fraude. Terug in Nederland probeerde ik er dus niet te veel bij stil te staan. Mijn verjaardag vierde ik gewoon op 4 juli, maar eigenlijk voelde ik me zowel op die dag als op 17 december niet jarig.”

CONTACT VERBROKEN

“In de jaren daarna leefde ik mijn leven. Ik werd verliefd, kreeg een zoon en werd uiteindelijk alleenstaande moeder, omdat mijn ex en ik uit elkaar waren gegroeid. Aan hem had ik wel verteld dat ik misbruikt was, maar niet door wie. Daar kwam hij pas achter toen onze zoon één jaar was. Mijn adoptieouders wilden na zijn geboorte graag hun kleinkind zien, maar daar voelde ik me totaal niet prettig bij. Omdat niemand in mijn omgeving het begreep, kon ik niet anders dan het misbruik door mijn adoptievader opbiechten en dat kwam via mijn toenmalige schoonmoeder bij mijn adoptieouder terecht. Ze ontkende het meteen en zei dat zij en mijn adoptievader het recht hadden om mijn zoon te zien. Dat was voor mij de druppel. Ik besepte dat mijn adoptieouders niks toevoegden aan mijn leven en verbrak het contact. Ook deed ik aangifte tegen mijn adoptievader, maar helaas was de zaak al verjaard.”

HOOFDROL IN EIGEN LEVEN

“Jarenlang dacht ik dat ik wat allemaal had meegemaakt een samenloop van omstandigheden was. Het was dikke pech, maar niemand had er iets aan kunnen doen. Totdat ik in 2018 een uitzending van *Zembla* zag. Het ging over verschillende geadopteerden uit Sri Lanka waarbij moedwillig was gesjoemeld met hun adoptiepapieren. Zo waren ook hun geboortedata vervalst en waren er grote bedragen betaald voor hun adoptie. Plotseling besepte ik dat ik niet de enige was. Voor mij hadden mijn adoptieouders ook ruim 10.000 gulden aan een stichting betaald die mijn adoptie geregeld had. En net als de geadopteerden uit *Zembla* was ik uit mijn familie gehaald om bij een andere familie in Nederland op te groeien. Er was daarbij helemaal niet gekeken of mijn adoptieouders wel geschikt waren. Niemand had ons gezin gemonitord of gekeken hoe het met mij ging. Dat maakte me boos en verdrietig. De wens van mijn adoptieouders voor een adoptiekind was in vervulling gegaan, maar waar was ik in het geheel? Omdat ik net als de andere geadopteerden gerechtigheid wilde, sloot ik me bij hen aan in hun voorbereiding in een rechtszaak tegen de Nederlandse staat. Die moet nog voorkomen, maar ik hoop dat we de zaak gaan winnen. Het

‘Mijn oma straalde van geluk toen ze me zag’

gaat me hierbij vooral om de zichtbaarheid. Dat alles wat wij met onze adoptie hebben meegemaakt, wordt gezien en erkend door de Nederlandse overheid. Want zij hebben dit laten gebeuren. Ook wil ik mijn echte geboortedatum terug, juist omdat dit een belangrijk gedeelte van mijn identiteit is. Wat ik vooral duidelijk wil maken, is dat ik geen boze geadopteerde ben. Het gaat heel goed met mij. Boos op mijn adoptieouders ben ik ook niet. Wel neem ik het hen kwalijk dat ze mij geen veilige thuissituatie hebben gegeven. Ik hoop dat dit dankzij de rechtszaak in de toekomst bij andere adoptiekinderen niet meer gebeurt. En dat iedereen in het vervolg zijn/haar verantwoordelijkheid neemt. Hoewel ik me lang heb geschaamd, ben ik bewust uit de slachtofferrol gestapt. Ja, het is erg wat ik heb meegemaakt, maar nee, ik laat mijn ervaringen in het verleden niet meer mijn hele leven bepalen. Liever speel ik de hoofdrol in mijn eigen leven en dat is ook iets wat ik mijn zoon graag meegeef. Elke dag heb je de keus om iets van je leven te maken. Je kunt alles worden wat je wilt, maar vooral jezelf. En dankzij mijn zoektocht naar mijn biologische familie heb ik niet alleen mijn oma en broer teruggevonden, maar ook mezelf.” ■

Benieuwd naar Sams bele verhaal? Lees haar boek *Niet geboren op mijn verjaardag*, Sam van den Haak, €20,99